

Margus Annuk

Minu reaalsus seoses lapse kasvatamise ja lapsevanemaks olemisega saabus siis, kui jäin väikese lapsega üksi. Olin lõpetanud just ülikooli ja käisin noore arstina esimesi praktilisi samme. Kõik see sattus samasse aega riigikorra vahetumise ja minu plaanidega jätkata õpinguid välismaa ülikoolis doktoriõppes.

Nii võtsingi lapse käeotsa ja läksin laevale, omamata võõras riigis ühtegi sugulast ja tuttavat, kes toetaks. Need aastad (kokku pea kümme) võõras keskkonnas möödusid üksi last kasvatades nii muredes kui rõõmudes. Sealt sain suure elukogemuse.

Teine suur kogemus sai alguse aastakümneid hiljem siin Eestis, kui võtsime abikaasaga oma perre 4 väikest last, kes olid jäänud ilma vanemlikust hoolest ja armastusest (vt siinsel veebilehel abikaasa Kadi Annuki kohta käivat tutvustust).

Neile kogemustele on andnud lisa nii pedagoogilise kui ka meditsiinilise kõrghariduse omandamine ning teenistuskäik erinevates riikides meditsiiniiteaduse ja pedagoogilise tegevuse vallas.

Pean enda missiooniks teiste lapsevanemate aitamist ja toetamist elus õpitu ja kogetu kaudu.